

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **V. Č.**, zastoupeného JUDr. Jaromírem Malým, advokátem, se sídlem Chebská 355/49, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2010, č. j. 2609/LS/10-2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 9. 2012, č. j. 17 A 78/2010 – 68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Město Krásno, Komise k projednávání přestupků (dále též „správní orgán I. stupně“, nebo „Komise“) rozhodnutím ze dne 8. 4. 2010 uznala žalobce vinným ze spáchání přestupků proti pořádku v územní samosprávě podle § 46 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit tím, že

- dne 29. 12. 2009 v 15:15 hod. v obci Krásno porušil obecně závaznou vyhlášku č. 2/2007 ze dne 4. 10. 2007, kterou se stanovují pravidla pro pohyb psů na veřejném prostranství města Krásno, a to tím, že se jeho pes pohyboval samostatně, bez vodítka a obojku na veřejném prostranství v zastavěném území obce a jako neovladatelný usmrtil psa pana V.;
- dne 3. 1. 2010 ve 14:30 hod. v obci Krásno porušil obecně závaznou vyhlášku č. 2/2007 města Krásno, neboť u domu manželů N. se jeho pes pohyboval samostatně, bez vodítka a obojku na veřejném prostranství v zastavěném území obce a jako neovladatelný usmrtil psa pana Š.;
- dne 5. 1. 2010 v 9:00 hod. neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, a to příslušníka Policie ČR, obvodního oddělení Horní Slavkov, který jej vyzval k vydání věci (psa), což bezdůvodně odmítl.

Za uvedené přestupky byla žalobci ve společném řízení uložena pokuta ve výši 25.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Odvolání žalobce proti rozhodnutí Komise zamítl žalovaný v záhlaví vymezeným rozhodnutím. Žalobce následně proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou krajský soud zamítl v záhlaví specifikovaným rozsudkem. Tento rozsudek žalobce (dále též „stěžovatel“) nyní napadá kasační stížností.

II. Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu

[3] Krajský soud se předně zabýval otázkou, zda je skutek ve výroku přezkoumávaného správního rozhodnutí popsán dostatečným způsobem. Konstatoval, že předmětná vyhláška města Krásno zakládá povinnost na veřejném prostranství v zastavěném území obce psa vést na vodítku a s obojkem, eventuálně musí být pes plně ovladatelný. K námitkám žalobce, který neúplnost vymezení skutku spatřoval ve skutečnosti, že správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí přesně neurčil místo pohybu psa v případě prvních dvou skutků, soud uvedl, že místo pohybu psa žalobce v okamžiku útoku na psa pana V. a na psa pana Š. bylo dostatečně identifikováno. Tato skutečnost vyplývá z místa popisu skutků slyšenými svědky a je doložena přílohou č. 1 vyhlášky města Krásno č. 2/2007, která vymezuje veřejná prostranství města. Krajský soud vymezení skutků z 29. 12. 2009 z 3. 1. 2010 hodnotil jako dostatečně konkrétní na to, aby nemohly být zaměněny se skutkem jiným a aby žalobci bylo zřejmé, jaké skutky jsou mu kladeny za vinu. Žalobcem tvrzený stručný popis tohoto skutku soud nevnímal jako procesní vadu, která by měla vliv na zákonnost samotného rozhodnutí, neboť skutkové okolnosti jsou dostatečně zřetelně definovány v podkladech pro rozhodnutí, se kterými byl žalobce řádně seznámen.

[4] K námitce neúplnosti skutkových zjištění krajský soud uvedl, že správní orgány shromáždily veškeré potřebné podklady pro rozhodnutí o projednávaných přestupcích. Dokazování bylo ve vedeném řízení správně směřováno ke zjištění, zda se pes žalobce pohyboval na veřejném prostranství v zastavěném území města Krásno na vodítku a opatřený obojkem nebo zda byl plně ovladatelný. K prokázání skutečnosti, že tyto

pokračování

povinnosti majitele psa nebyly splněny, nebylo zapotřebí vyslechnout další svědky, kteří by na vlastní oči viděli napadení psa pana V. a psa pana Š. psem žalobce. Místo útoku, jeho průběh a následky byly v obou případech provedenými důkazy dostatečně objasněny. Správní orgány zároveň shromážděné podklady vyhodnotily způsobem, ze kterého je nesporné, že důkazy v řízení provedené se vzájemně doplňovaly, tvořily ucelený důkazní řetězec, ze kterého nebylo pochyb o tom, že žalobce jako majitel svého psa porušil pravidla pro pohyb psů na veřejném prostranství ve smyslu obecně závazné vyhlášky města Krásno č. 2/2007. Výsledek dokazování a vyhodnocení provedených důkazů nevytvořilo pochybnosti o průběhu celého skutkového děje, v průběhu řízení nebyly k dispozici důkazy, které by si vzájemně odporovaly a které by zakládaly pochybnosti, při kterých by se uplatnila zásada v pochybnostech ve prospěch obviněného.

[5] Nedůvodnou soud dále shledal žalobní námitku, podle níž ve věci rozhodl správní orgán, který nemohl být nestranným, zejména po medializaci celého případu. K této výtce soud konstatoval, že z obsahu správního spisu vyplývá, že nebylo důvodu pochybovat o tom, že správní orgán postupoval nestranně. Žalobce měl v průběhu vedeného řízení možnost namítat podjatost úřední osoby ve smyslu § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tuto možnost však nevyužil.

[6] Konečně také soud nevyhověl námitce, podle níž se žalobce nemohl dopustit přestupku tím, že neuposlechl výzvu k vydání svého psa příslušníku Policie ČR, neboť vydáním psa zcela neznámé osobě, zjevně nepřipravené k řádnému chovu psa, by porušil § 4 odst. 1 písm. j) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání. Krajský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 5 As 34/2007 – 66, a ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011 – 90 (všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), a na usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97 (všechna zde uváděná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

III. Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti a ve vyjádření žalovaného

[7] Stěžovatel předně namítl, že výrok rozhodnutí žalovaného jednak obsahoval chybné údaje (že se jedná o odvolání proti rozhodnutí Komise k projednání přestupků města Kraslice, namísto města Krásno), jednak byl „zmatečně“ odůvodněn (uváděl nesprávné datum podání odvolání a nesprávnou adresu stěžovatele), ale zejména nedostatečně vymezil skutky prvních dvou přestupků. Ve výroku rozhodnutí žalovaného není uvedeno, v jakém místě obce se měl stěžovatelův pes samostatně pohybovat. Z tohoto důvodu nelze zjistit, zda se skutečně jednalo o prostor vyznačený v příloze č. 1 obecně závazné vyhlášky města Krásna č. 2/2007. Obecné vymezení místa tvrzeného pohybu psa pouze slovy příslušné vyhlášky, respektive údaj „u domu manželů N.“, nemohou být považovány za dostatečné. Krajský soud shledal příslušnou žalobní námitku nedůvodnou s tím, že z odůvodnění odvolacího orgánu a z výpovědi svědků je zřejmé, kde a co se stalo. Tím však krajský soud posoudil danou právní otázku v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 – 65).

[8] Vedle toho stěžovatel namítl, že skutkový stav nebyl při projednávání předmětných přestupků zjištěn dostatečně. Vyslechnuti byli pouze poškození a svědek N., který však nebyl osobně přítomen ani jednomu z incidentů. Zcela opominuta byla možnost vyslechnutí očitého svědka, T. G. Správní orgán tak znemožnil zjištění, zda se v projednáváných věcech skutečně jednalo o psa stěžovatele nebo zda se jednalo o psa jiného a dále ve kterém místě obce se spatřený pes pohyboval.

[9] Konečně také žalobce namítl nesprávné posouzení jeho jednání vůči příslušníku Policie ČR, kterému na jeho výzvu odmítl vydat živého tvora (psa), neboť je přesvědčen, že na něj nelze pohlížet jako na jakoukoliv jinou (neživou) věc, která by podléhala běžnému režimu vydání věci dle § 75 zákona o přestupcích, či dle § 34 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn ze svědeckých výpovědí přímých účastníků činů (majitelů zabitých psů). Žalovaný má za to, že byl prokázán pohyb psa stěžovatele po veřejném prostranství obce Krásno a že nebylo nutné do výroku rozhodnutí vypisovat čísla jednotlivých parcel, po kterých pes běhal, už s ohledem na to, že obec Krásná je malá co do svého území a popis pohybu psa založený na výpovědích svědků zcela postačuje k tomu, aby bylo zřejmé, že se pohyboval na veřejném prostranství v zastavěném území obce.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] První okruh kasačních námitek poukazuje na údajné nedostatky výroku rozhodnutí žalovaného a na nepřesnosti v jeho odůvodnění. Jak Nejvyšší správní soud ověřil ze správního spisu, žalovaný skutečně ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že se odvolání proti rozhodnutí „Komise k projednávání přestupků Města Kraslice“ zamítá. Ve zbytku identifikoval napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně správně (tj. datem vydání rozhodnutí a číslem jednacím). Správné bylo rovněž označení prvostupňového správního orgánu uvedené v záhlaví rozhodnutí žalovaného (tj. Komise k projednávání přestupků Města Krásno) a v jeho odůvodnění. Dle názoru Nejvyššího správního soudu tak reálné pochyby o tom, jaké rozhodnutí žalovaný v odvolacím řízení posuzoval, vůbec nemohly vzniknout, ostatně z obsahu žaloby je zřejmé, že je neměl ani stěžovatel. Nejvyšší správní soud proto považuje předmětné pochybení žalovaného za zřejmou nesprávnost ve smyslu § 70 správního řádu, která nezpůsobuje nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ani jinou vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Nejde tedy o vadu, k níž by měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit (k obdobnému závěru viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 3 Ads 14/2012 – 72).

[13] Totéž platí pro nesrovnalosti ohledně data podání odvolání stěžovatelem (které je nesprávně uvedeno v záhlaví, ale správně ve výroku rozhodnutí žalovaného). Také v tomto případě se (ze stejných důvodů) nejedná o pochybení, pro něž by rozhodnutí žalovaného bylo nutno označit za nepřezkoumatelné, případně zatížené jinou vadou řízení. Adresa stěžovatele byla v záhlaví rozhodnutí žalovaného uvedena správně, namítané

pokračování

nesprávné označení stěžovatelovy adresy se týká údaje uvedeného na poslední straně rozhodnutí, který však není součástí rozhodnutí, ale interním pokynem správního orgánu ve věci doručování daného rozhodnutí. Nutno dodat, že rozhodnutí bylo stěžovateli a následně i jeho zástupci řádně doručeno.

[14] Další výhrady stěžovatele směřují vůči vymezení skutku ve výroku rozhodnutí žalovaného. Konkrétně namítá, že ve výroku rozhodnutí žalovaného není dostatečně jasně uvedeno, v jakém místě obce se měl jeho pes samostatně pohybovat a napadnout psy poškozených osob.

[15] Jak je patrné ze správního spisu, žalovaný ve výroku svého rozhodnutí vymezil přestupky proti pořádku v územní samosprávě, kterých se měl stěžovatel dopustit, následující skutkovou větou:

„[D]ne 29. 12. 2009 v 15:15 hod. v obci Krásno pes obviněného se pohyboval samostatně na veřejném prostranství v zastavěném území obce a bez vodítka a jako neovladatelný usmrtil psa pana V. a následně dne 3. 1. 2010 ve 14:30 hod. u domu manželů N. se rovněž pes obviněného pohyboval samostatně na veřejném prostranství v zastavěném území obce a bez vodítka a jako neovladatelný usmrtil psa pana Š.“

[16] Správní orgán I. stupně předmětné přestupky ve svém rozhodnutí vymezil obdobně.

[17] Podle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným z přestupku, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce.

[18] Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 – 65, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty. Je tak klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky. Zároveň je třeba trvat na tom, aby jeho výrok zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku.

[19] V jiné věci shodně konstatoval rozšířený senát NSS (sice ve vztahu k jiným správním deliktům, avšak tyto závěry jistě platí také v přestupkových věcech), že v „rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...) jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě“ (usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, č. 1546/2008 Sb. NSS - věc AQUA SERVIS, a. s.).

[20] Stěžovateli tak je v obecné rovině třeba přisvědčit v tom, že judikatura Nejvyššího správního soudu klade poměrně přísné požadavky na preciznost formulace tzv. skutkových vět ve výrocích rozhodnutí správních orgánů ve věcech správního trestání. Nejvyšší správní soud však má za to, že v nynějším případě správní orgány těmto požadavkům dostály.

[21] Jak totiž plyne z výše citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS ve věci *AQUA SERVIS, a. s.*, hlavními důvody, pro něž judikatura vyžaduje, aby skutek byl ve výroku správního rozhodnutí ve věci správního trestání vymezen pokud možno co nejpřesněji, je vyloučení nebezpečí záměny skutku, a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem*), a současně umožnění posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek. V nynější věci však byly oba sporné skutky vymezeny způsobem, že k ničemu takovému nemohlo dojít. V obou případech byly skutky vymezeny přesným časem jejich spáchání, tím, že se stěžovatelův pes pohyboval samostatně na veřejném prostranství v zastavěném území obce, bez vodítka a byl neovladatelný, a konečně také tím, že při nich došlo k usmrcení psa pana V., respektive psa pana Š. Lze si jen stěží představit, že by takto vymezené skutky mohly být zaměněny s jinými (že by například ve stejný čas došlo k usmrcení jiného psa pana V. nebo pana Š.).

[22] Správní orgány neporušily ani požadavek na uvedení všech okolností, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu správního deliktu. Podle § 46 odst. 2 zákona o přestupcích je přestupkem proti pořádku ve věcech územní samosprávy porušení povinností stanovených v obecně závazných vyhláškách obcí a krajů vydaných na úseku jejich samostatné působnosti. V daném případě měl stěžovatel porušit povinnost stanovenou čl. 3 odst. 2 obecně závazné vyhlášky města Krásno č. 2/2007, podle níž *„[n]a veřejném prostranství v zastavěném území obce musí být pes veden na vodítku opatřeným obojkem nebo musí být plně ovladatelným. Tato prostranství jsou vyznačena v příloze č. 1“*. Jak Nejvyšší správní soud ověřil ze správního spisu, v příloze č. 1 citované vyhlášky je jako veřejné prostranství souvisle vyznačeno v podstatě celé zastavěné území obce. Za této situace nebylo nutné ve skutkových větách posuzovaných výroků blíže specifikovat místo, na němž došlo k předmětným incidentům (např. uvedením názvů ulic, č. p. domů na těchto ulicích atd.). Jinak by tomu bylo tehdy, kdyby byly za veřejné prostranství označeny pouze některé části obce a ve věci by byl například spor o to, zda se pes obviněného z přestupku pohyboval právě v těchto částech. Tak tomu ale v nynější věci nebylo a stěžovatelova námitka nedostatečným vymezením místa spáchání přestupků je tak zjevně účelová.

[23] Nutno dodat, že krajský soud sice při vypořádání příslušné žalobní námitky argumentoval mimo jiné tím, že všechny skutkové okolnosti spáchání předmětných přestupků byly dostatečně specifikovány v podkladech pro rozhodnutí, se kterými byl žalobce řádně seznámen, a následně v jeho odůvodnění. Takovou argumentaci je třeba odmítnout, neboť rozšířený senát NSS ve věci *AQUA SERVIS, a. s.* dovedl, že případné nedostatky v popisu skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku nelze tolerovat poukazem na skutečnost, že v odůvodnění rozhodnutí je skutek vymezen dostatečně. Rozsudek krajského soudu však navzdory právě uvedenému ob stojí, neboť krajský soud zároveň uvedl, že vymezení skutků v posuzovaných výrocích rozhodnutí správních orgánů lze

pokračování

hodnotit jako dostatečně konkrétní na to, aby nemohly být zaměněny se skutkem jiným a aby žalobci bylo zřejmé, jaké skutky jsou mu kladeny za vinu.

[24] Stěžovatel dále namítl, že při projednávání přestupků proti pořádku v územní samosprávě nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav.

[25] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že správní orgány při svém rozhodování o předmětných přestupcích vycházely z protokolů o ústních jednáních konaných dne 17. 2. 2010 (za přítomnosti stěžovatele, který se k obvinění vyjádřil, současně byl k věci vyslechnut svědek V. V.) a dne 22. 2. 2010 (kdy byli, rovněž za přítomnosti stěžovatele, vyslechnuti svědci M. Š. a P. N.). Součástí správního spisu jsou dále lékařské zprávy MVDr. C. o zraněních psů pana V. a Š. a jejich následném utracení a zápis z jednání Komise ze dne 19. 12. 2007 a rozhodnutí Komise ze dne 3. 12. 2008, č. j. P-13/PK-2008. V prvním případě se jednalo o volné pobíhání psa stěžovatele v obci na veřejném prostranství bez jakékoliv kontroly a tato věc byla vyřešena pouhým projednáním v Komisi s příslibem žalobce, že tato situace se nebude opakovat. V druhém případě byla stěžovateli za totéž jednání uložena pokuta 1.000 Kč.

[26] Stěžovatel při ústním jednání konaném 17. 2. 2010 popřel, že by jeho pes napadl psy pana V. a Š., neboť je stále uvázan, nebo se nachází na verandě domu. Pan V. při popisu toho, jak došlo k napadení jeho psa na veřejném prostranství poblíž jeho domu, uvedl, že incident bezprostředně neviděl (přímým svědkem byl jeho soused T. G.). Dále uvedl, že se s ním stěžovatel následně finančně vyrovnal (tj. uhradil mu škodu způsobenou usmrčením jeho psa). Pan Š. ve své výpovědi popsal napadení svého psa stěžovatelovým psem, k němuž mělo dojít před domem pana N. (s tím, že jej přímo viděl a že psa stěžovatele dobře zná). Pan N., u kterého byl pan Š. zrovna na návštěvě, samotný incident neviděl, krátce po něm však vyběhl z domu a viděl v okolí pobíhat stěžovatelova psa. Poté se vydal k domu stěžovatele a ptal se jej, proč si svého psa nezabezpečí. Na místě byl zrovna přítomný i pan V. a stěžovatel měl uvést, že škodu způsobenou panu V. i panu Š. uhradí. Při ústních jednáních neměl stěžovatel k vyslychaným svědkům žádné dotazy a ani k výzvě správního orgánu I. stupně nenavrhл provedení žádných dalších důkazů. V odvolání poukázal na údajné nesrovnalosti ve zjištěném skutkovém stavu (zejména pak na to, že nebyl vyslechnut pan G.). K tomu, že uhradil škodu p. V. a Š., uvedl, že s nimi jako dlouholetý majitel psa soucítil, a proti jim nabídl vstřícnou ruku. Jeho „dobrá vůle řešit napjatou situaci“ by mu však neměla být přičítána k tíži a neměla by být brána jako přiznání viny. Žalovaný nepovažoval za nutné jakkoliv doplnit dokazování a jeho odvolání zamítl.

[27] Z provedeného shrnutí důkazní situace je tedy patrné, že správní orgány při svém rozhodování částečně vycházely z nepřímých důkazů (v případě jednoho skutku dokonce výlučně z nepřímých důkazů). Takový postup ale v zásadě není vyloučený, pouze je nutné, aby v případě, že je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, tyto důkazy tvořily ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 As 3/2004 – 70, a ze dne 3. 5. 2007, č. j. 8 As 10/2006 – 48). Nejvyšší správní soud je přitom názoru, že v nynějším případě tomu tak bylo. Stěžovatelova psa, který je zřetelně rozpoznatelný (jedná se o estrelského pasteveckého

psa), viděl při jednom z popsaných incidentů pan Š., další z vyslechnutých svědků (p. N.) jej viděl na témže místě bezprostředně poté. O jeho přítomnosti na místě dalšího incidentu svědčí nepřímá svědectví. Stěžovatel sice popírá, že by jeho pes bez dozoru běhal po obci, avšak zároveň oběma poškozeným uhradil škodu vzniklou usmrcením jejich psů. Z výpovědí dále zřetelně plyne, že k posuzovaným incidentům došlo na veřejných prostranstvích v zastavěné části obce. V minulosti byl stěžovatel navíc postihován za totéž jednání.

[28] Podle Nejvyššího správního soudu tak správní orgány zjistily skutkový stav dostatečným způsobem a prokázaly, že se stěžovatel dopustil jednání, z něhož byl obviněn. Stěžovatelova tvrzení lze naopak hodnotit jako krajně nevěrohodná. V zásadě jediný další důkaz, jehož provedení se nabízelo, byl výslech pana G. Ten by jistě napomohl k ještě přesnějšímu zjištění skutkového stavu, avšak jeho neprovedení samo o sobě nepředstavuje takové pochybení správních orgánů, že by jeho důsledkem měl být závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného.

[29] K námitce ohledně přestupku, kterého se měl stěžovatel dopustit odmítnutím podrobit se výzvě příslušníka Policie ČR k vydání psa, uvádí Nejvyšší správní soud následující.

[30] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že Policie ČR dne 4. 1. 2010 vyzvala stěžovatele k vydání jeho psa podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona o Policii České republiky. Podle úředního záznamu sepsaného policií (a podepsaného stěžovatelem) stěžovatel následujícího dne psa odmítl vydat s odůvodněním, že se jedná „*téměř o rodinného příslušníka*“ a že má k němu silný citový vztah. V tomto jednání stěžovatele následně správní orgány shledaly porušení § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, podle něž se přestupku dopustí ten, kdo „*neuposlechne výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci*“.

[31] V daném případě není sporu o skutkovém stavu, stěžovatel připouští, že psa k výzvě příslušníka Policie ČR odmítl vydat. Pro posouzení jeho odpovědnosti za přestupek podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích jsou tak určující závěry opakovaně vyslovované judikaturou zdejšího soudu ohledně povinnosti podrobit se výzvám úředních osob při výkonu jejich pravomoci. V rozsudku č. j. 5 As 34/2007 – 66 Nejvyšší správní soudu (s odkazem na usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 263/97) uvedl, že všichni „*občané jsou nepochybně povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným, avšak zákonným způsobem. Ústava České republiky, Listina základních práv a svobod, ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby občané nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě tohoto jejich pokynů neuposlechli*“. V rozsudku č. j. 1 As 63/2011 – 90 NSS konstatoval, že uvedený právní názor i nadále platí a zmiňovaná soudní rozhodnutí jsou i nyní „*zásadně použitelná*“. Zároveň se vypořádal se závěry vyslovenými v nálezů Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08.

[32] K posuzované věci tak Nejvyšší správní soud uvádí, že výzva policisty k vydání psa zjevně byla „*výzvou úřední osoby při výkonu její pravomoci*“ a že povinností stěžovatele

pokračování

bylo se této výzvě podrobit. Argumentace, podle níž se jednalo o psa, k němuž má silný citový vztah, a že by tak na něj mělo být pohlíženo jinak než na „běžnou“ věc ve smyslu § 34 odst. 1 písm. a) zákona o Policii České republiky, na tomto závěru sama o sobě nemůže nic změnit.

[33] Ve zmiňovaném nálezu sp. zn. I. ÚS 1849/08 sice Ústavní soud zdůraznil povinnost orgánů veřejné moci pohybovat se v hranicích svých pravomocí nejen z hlediska formálního, ale také materiálního, přičemž výkon těchto pravomocí musí být i po materiální stránce v souladu se základními principy vyjádřenými v ustanoveních ústavního pořádku (v daném případě pak dovodil, že správní orgány obou stupňů „*vykonávaly svá formální oprávnění, materiálně nazíráno, ultra vires*“). Nynější případ se však podstatně skutkově liší od případu, který posuzoval Ústavní soud, zde žádné skutečnosti, pro něž by postup policie bylo možno nahlížet jako jednání *ultra vires*, dány nebyly. Předně, pes je sice živým tvorem, ale i tak je považován za věc v právním smyslu, ať již dle § 118 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, anebo dle veřejnoprávních předpisů. Pak není důvodu, aby nemohl být předmětem výzvy k vydání věci dle § 34 odst. 1 písm. a) zákona o Policii České republiky (tedy z důvodu, že lze mít za to, že v řízení o přestupku může být uloženo propadnutí této věci anebo že může být zabrána). Navíc policisté k této výzvě přikročili ve stejný den, kdy podávali oznámení přestupků, kterých se měl stěžovatel dopustit tím, že opakovaně nechal svého psa volně a bez kontroly běhat po veřejném městském prostranství, přičemž tento pes smrtelně zranil dva jiné psy.

V. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud tedy shledal všechny námitky uplatněné stěžovatelem nedůvodnými; jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu